

Júlia

Világszerte Nr. 1

Maya Blake

Varázslatos gyémántok

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Maya Blake, 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A JÚLIA 631. eredeti címe: *Innocent in his Diamonds* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 631. számában, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-088-4

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Bastien Heidecker belökte a konferenciaterem ajtaját, és belépett. A cég vezető munkatársai nem vették mindjárt észre, hogy megérkezett. Valamennyien a terem egyik sarkában lévő fali televíziót bámulták, pontosabban a képernyőn kibontakozó katasztrófát.

Az ügyvezető igazgató, Henry Lang figyelt fel rá először.

– Mr. Heidecker! Elnézést, csak tájékozódni akartunk a botrány legfrissebb fejleményeiről... – A zömök, barna férfi a távirányítóért nyúlt, megállította az adást, és a helyére sietett.

Míg arra várt, hogy a többi menedzser odagyűljön az asztal köré, Bastien is dühödten a képernyőre meredt. Amit ott látott, az csak tovább szította a haragját. A kimerevített képen egy női arc volt látható, méghozzá egy gyönyörű női arc. Bármennyire is haragudott a lányra Bastien, nem vehette rossz néven az alkalmazottjaitól, hogy megbámulták. Nem véletlen, hogy a nő mindenkit elvarázsolt.

Ana Duval, a brit-kolumbiai származású fiatal topmodell tényleg gyönyörű volt. Sugárzó szépsége, a belőle áradó – nyilván ügyesen adagolt – ártatlanság és sebezhetőség alkalmas volt rá, hogy minden hímnemű földlakót megőrjítsen. Ez biztosított neki már évek óta helyet a reflektorfényben.

A pokolba, kis híján engem is sikerült behálóznia!

Bastien már tizenöt évesen is érezte, hogy a nyúlánk, őzikeszemű nyolcéves kislány, akivel legnagyobb bánatára egy teljes nyarat együtt kellett töltenie, csak bajt hoz a fejére. Bár azt nem is sejtette, micsoda kutyaszorítóba kerül miatta tizenhat év elteltével.

Pillantása végigsiklott a lány fényes, fekete haján, karcsú testén, hosszú, formás lábán.

Bármennyire berzenkedett is ellene, Ana látványa egyáltalán nem hagyta hidegen. Azonnal eszébe villantak a néhány héttel ezelőtt történetek, amikor a lány hozzásimult, és gyöngéden a nevét suttogta.

Aztán gyorsan elhessegette a gondolatot.

– Hogy állnak a részvények? – kérdezte, és elfoglalta a helyét az asztalfőn.

Henry Lang vágott egy fájdalmas grimaszt.

– Máris a felére zuhant az értékük, és az esés még nem állt meg.

– Mit mond a jogi osztály? Mit tehetünk a dolog ellen?

– Ma délután tizennégy órakor kezdődik egy bírósági meghallgatás – tájékoztatta az órájára pillantva az igazgató. – Mivel Ms. Duval most került életében először összeütközésbe a törvénnyel, reméljük, a bíró könyörületes lesz hozzá.

– Még nem biztos, hogy bármit is elkövetett. Csak feltételezhető.

– Mit mond, uram? – Henry Lang homloka ráncba szaladt.

– Amíg el nem ítélik, Ms. Duvalt is megilleti az ártatlanság véelme, *non?*

A jelenlévők nagy része kelletlenül fészkelődött a székén. Henry Lang pillantása a képernyőre rebbent.

– De hát lefilmezték, ahogy kábítószerrel a kezében végigsétál az éjszakai klub VIP-termén.

Bastien az ajkába harapott. Amíg a Heathrow-ról ideért, ő is megnézte az amatőr felvételt, melyet valami idióta a netre is felrakott, úgyszólván futótűzként terjedt a világhálón.

Legfőbb ideje volt hát a kárenyhítésnek.

Még szerencse, hogy a vezetőség nagy része teljes mellszélességgel kiállt Bastien mögött. A férfi mégis félt, hogy sokan csak legyintenek, ha rá gondolnak, mondván: *Lám, az alma nem esett messze a fájától.*

Pedig Bastien egyáltalán nem volt olyan, mint az apja. Hosszú évekkal ezelőtt megesküdött, hogy bebizonyítja a világnak: az apai génekkel nem feltétlenül jár együtt az apa összes rossz tulajdonsága is. Hosszú ideig sikerrel is járt.

Egészen addig, míg a múltkor, Cannes-ban, Ana kis híján elcsábította.

A lány tökéletes teste, érzéki ajka elvarázsolta őt, és majdnem elvesztette a fejét. Azóta kételkedett önmagában, az akaraterejében.

Dühösen végigmérte a kimerevített arcot a képernyőn. Annak, hogy Ana ártatlan, gyakorlatilag nulla a valószínűsége, gondolta, ám ezt a véleményt megtartotta magának.

– Akármivel is vádolják, Ana Duval a *Heidecker Diamonds* arca. Mindenhol a világon órá gondolnak, ha a cég nevét hallják, és a nők azért vásárolják meg a gyémánt ékszereinket, mert rá akarnak hasonlítani. Szóval nem hajíthatjuk el őt csak úgy. Amíg a bíróság jogerősen el nem ítéli, Ana ártatlan. Kérem, hogy valamennyien ezt az álláspontot képviseljék a sajtóval szemben!

Bastien várt, amíg mindenki egyetértően mormolni és bólogatni nem kezdett. Az a különös érzése támadt, hogy a múlt megismétli önmagát.

Igen, Ana Duval nem más, mint annak a nőnek a fiatalabb kiadása, aki tönkretette a családját. Ő azonban nem volt és nem is lesz olyan akaratgyenge, mint az apja!

– Mit mondtak a riportereknek? – kérdezte a cég szóvivőjétől.

– Csak annyit, hogy nem kívánjuk kommentálni az esetet.

Bastien bólintott.

– Maradjunk ennél a szövegnél, de utaljunk arra, hogy az ártatlanság vélelme mindenkit megillet. Maga pedig, Henry, tájékozódjon a versenytársaknál, ki az, aki az adott helyzetben megvásárolná a *Heidecker Diamonds*-ot. Ha a részvényárfolyam tovább zuhan, lehet, hogy kénytelenek leszünk megszabadulni ettől az üzletágtól.

Bastien elsősorban üzletembernek tartotta magát, szóval nem lehet érzélgős, bármennyire is a szívéhez nőtt a *Heidecker Diamonds*. Mielőtt kitört volna a botrány, a cég igazán sikeres volt, ám a férfi tapasztalatból tudta, mennyire tünékeny tud lenni az efféle siker. Egy ilyen botrány, mint ez, alapjaiban rázta volna meg a legstabilabb vállalkozásokat is.

– Nem korai ez még egy kicsit? – érdeklődött Henry.

Bastien megint Ana szépséges arcát nézte a csillogóra polírozott konferenciaasztal fölött.

– Vannak helyzetek, amikor csírájában kell elfojtani a fenyegető veszedelmet, még mielőtt sokkal nagyobb baj lenne belőle – felelte.

Ana Duval megdörgölte a csuklóját. Még most, tizenkét óra elteltével is érezte a fémbilincsek hidegét a bőrén, és ez bizony nem volt valami kellemes érzés.

De még ennél is riasztóbb volt a megállapított óvadék összege. A kihallgatás meglepően gyorsan véget ért, a bírónő semmiféle rokonszenvet nem mutatott iránta.

– Kétszázezer font?! – pattant fel felháborodottan a lány. – Már elnézést, igen tisztelt bírónő, de...

– Ms. Duval, kérem! – szólt rá a *Heidecker Diamonds* egyik ügyvédje. – Bízsa ezt inkább ránk, és üljön vissza szépen.

Ana csalódottan rogyott vissza a székére. Még ha minden mozdítható holmiját pénzzé teszi, akkor sem tudja befizetni ezt az óriási összeget. Szóval fel kell készülnie rá, hogy visszaviszik abba a vigasztalan börtöncellába.

Be fogják zárni! Csak azért, mert használni merészelte az asztmaspray-jét. Ami egyébként titokzatos módon eltűnt a táskájából. Valaki kicserélte egy heroinnal töltött inhalátorra. Az egész annyira abszurd volt, hogy ha nem lett volna sírhatnékja, akár még kacaghatott is volna rajta egy jót.

Ana olyan anya mellett nőtt fel, aki mindennemű gondját gyógyszerek valóságos garmadájával igyekezett orvosolni, úgyhogy már gyermekkorában erős ellenszenvet érzett a különféle bogyók iránt. Csak tavaly, egy komolyabb fuldoklási roham után szánta rá magát, hogy asztmaspray-t tartson magánál.

A sors iróniája, hogy ez az életmentő kis készülék lesz az, ami romba dönti az egész életét...

Az ügyvédek, akik eddig összedugott fejjel tanácskoztak, most hirtelen megszakították a megbeszélést. Ana épp érdeklődni akart, hogy mi történik, amikor megérezte azt a fura bizsergést.

Ismerte ezt az érzést, és a szíve vad kalapálásba fogott, amikor eszébe jutott, honnan.

A Heidecker Diamonds-féle kampány fotózásának második napján történt. Éppen Cannes-ban pózolt a ragyogó napsütésben egy luxusjacht fedélzetén, és halálra unta magát. Alig várta, hogy felhívhassa archeológus édesapját, és gratuláljon neki az új leleteihez. Akkor is ugyanúgy kezdődött a fura bizsergés, mint most. A lábujjaitól indult, aztán felkúszott a lábán egészen az ölégig, ahonnan később az egész testében szétterjedt.

Ugyanúgy, ahogy most, akkor is azonnal menekülhetnékje támadt, ami elég fura olyasvalakinél, aki abból él, hogy közszemlére bocsátja a testét.

A fotós pont akkor kattintotta az utolsót, amikor a különös bizsergés elérte a tetőpontját, Ana pedig, élve a lehetőséggel, nyújtózott egyet, és megfordult.

A pillantása Bastien Heidecker tekintetével találkozott.

Ha visszagondolt arra, ami azután történt, még ma is elakadt a lélegzete...

Most is egyenesen Bastien szemébe nézett, amikor elfordította a fejét, és a teste a másodperc törtrésze alatt életre kelt. Dobogó szívvel figyelte, ahogy a magas, jóképű férfi odalép az ügyvédekhez, és halkán tárgyalni kezd velük. Közben folyamatosan Anát figyelte, de a lány sem vette le róla a szemét egy pillanatra sem. Még akkor is hátrafelé nézegetett, amikor Bastien helyet foglalt mögötte. A férfi határozott fejmozdulattal figyelmeztette, hogy előre nézzen, és Ana zavartan visszafordult. Szeretett volna a föld alá süllyedni szégyenében.

Hogy bámulhat meg ilyen feltűnően egy férfit?

Amikor a bírói kalapács nagyot csattant a pulpituson, összerezzen. A szeme sarkából látta, hogy Bastien ajka gunyoros mosolyra húzódik, mire méltóságteljesen kihúzta magát.

Miért is nem ragaszkodott jobban ahhoz, hogy átöltöztesse a meghallgatás előtt? A testre simuló, kékesen csillámló selyemruha, melyet a lakótársa, Simone biztatására vett fel előző este, még partiöltözékként is elég merésznek számított, fényes nappal, a bíróságon pedig egyenesen botrányosnak tűnt.

Idegesen húzgálta a ruha szegélyét, és képtelen volt arra figyelni, ami körülötte történik. Csak abból vette észre, hogy vége a meghallgatásnak, hogy mozgás támadt a teremben, és Bastien kezét rázott az ügyvédekkel.

Gyorsan felállt, ám az örök szerencsére nem jöttek oda hozzá azonnal, hogy megbilincseljék.

– És most mi lesz? – kérdezte hátrafordulva.

Szeretett volna hűvösnek és magabiztosnak mutatkozni, de a szája annyira kiszáradt, hogy csak valami nehezen érthető motyogás tört elő a torkából. Erre zavartan hátrasimította fényes, hosszú haját, mely súlyosan omlott a vállára.

Bastien ridegen bámult rá.

– A jelek szerint nem nagyon figyeltél az elmúlt percekben.

– Sajnálom, de...

Anát annyira lenyűgözte a férfi jelenléte, hogy másra nem is tudott összpontosítani, csak rá. De talán csak azért volt olyan szétszórt, mert tegnap óta semmit sem evett. Most például már szédült is.

Bastien szitkozódva kapott a lány karja után, amikor az megingott.

– Hát még akkor hogy fogod sajnálni, ha ennek itt vége lesz...

Olyan vészjóslóan mondta ezt, olyan sötéten, hogy Ana megborzongott. Az elmúlt hetekben többször is beszivárgott ez a hang az álmaiba, és minduntalan gúnyosan emlékeztette rá, milyen nagy hatással van rá Bastien Heidecker.

Nyolcévesen kiskutyaként követte a nagyfiút, aki pedig vagy ezerszer az értésére adta, mennyire elege van belőle. Most, huszonnégy évesen már egészen másképp találta vonzónak – és nemrég sajnos majdnem áldozatául is esett a vonzerejének.

Ennek azonban nem szabad még egyszer megtörténnie!

– Eressz el, Bastien! – próbált kiszabadulni a szorításából, ám a férfi könyörtelenül magához húzta.

– Nem tudom, mekkora erőfeszítésre képes az a kábítószertől ködös agyad, de próbálj idefigyelni,

kislány. Hamarosan elhagyjuk a bíróság épületét. Odakinn vár ránk a kocsim meg egy rakás riporter. Egy szót sem szólhatsz, akármit kérdeznek, megértetted? Különben kitekerem a nyakad.

– Vedd le rólam a kezed, Bastien! Különben meg tévedsz, én soha életemben nem vettem be...

A férfi ujjai olyan erővel fúródtak bele csupasz karjába, hogy ijedtében elnémult, és reszketve lélegezte be a friss, férfias illatot.

– Ha azt akarod, hogy kivigyelek innen, akkor most szépen bólintasz, hogy megértetted, és még véletlenül sem szólsz semmit.

Anában fellángolt a dac. Szeretett volna tiltakozni, hiszen mióta csak az eszét tudta, kizárólag önmagára számíthatott, senki másra.

De ez a hely és a fenyegető börtönbüntetés új volt, és félelmetes. Bastien pedig, mint az őt foglalkoztató cég tulajdonos-igazgatója, végső soron a főnöke volt. Tehát engedelmességgel tartozott neki.

Nyelt egy nagyot.

– Rendben. Azt teszem, amit mondasz. De csak amíg el nem szabadulok innen.

A férfi erre elengedte, hátrált egy lépést, majd komoran végigmérte. A pillantásából ugyanazok a vegyes érzések sütöttek, mint azon a bizonyos délutánon, a jacht fedélzetén. A vágy és a düh sajátos keveréke.

Gyors mozdulattal kibújt a zakójából, és a lány vállára terítette.

– Mi az, nem tetszik a ruhám? – kérdezte kihívóan Ana, holott valójában ő is örült, hogy nem kell abban a feltűnő és közönséges estélyiben parádézni fényes nappal.

– A szabadidődben felőlem akár meztelenül is járhatsz, csak ne a cégem rovására. Semmi kedvem egy nagy csapat megvadult lesifotóssal hadakozni.

Ana pontosan tudta, mit jelent ez a botrány a *Heidecker Diamonds*nak, úgyhogy gyorsan lesütötte a szemét. Nem akarta büneinek hosszú sorát még azzal a vétséggel is tetézni, miszerint bűnös vonzalmat táplál a cégtulajdonos iránt.

Bastien kamaszként nem rejtette véka alá, mennyire elege van belőle. Mostanra azonban, ha lehet hinni a Cannes-ban történeteknek, valami egészen más dologgá fejlődött az akkori ellenszenv.

Soha többé nem beszéltek arról, ami akkor történt. Talán azért, mert mindketten azt kívánták, bár ne történt volna semmi. De azért az emlékezetükben megőrizték a szenvedélyes perceket, amikor kis híján mindketten elveszítették a fejüket.

A pillantásuk ismét találkozott, és Ana megint úgy látta, mintha a férfi tekintetében megvillant volna a vágy. De volt ott valami más is... Talán megbánás?

Nem sokkal később azonban már nyoma sem volt ezeknek az érzéseknek. Bastien határozottan megmarkolta a karját, és a kijárat felé húzta.

A legelszántabb sajtóhiénák a folyosóra is betörtek. A sokéves tapasztalat megtanította Anát arra, hogy soha ne nézzen a kamerába, de most annyira össze volt zavarodva, és annyira legyengült az éhségtől, hogy megtántorodott, amikor az arcába vakuztak.

A magas sarkúját nem éppen arra találták ki, hogy egy bírósági folyosón meneküljön benne a riporterok előtt, nem csoda hát, hogy a lába felmondta a szolgálatot. És még mielőtt ráébredhetett volna, mi történik vele, Bastien karjában találta magát.

Nem tehetett mást, mint hogy odasimult a férfihoz, és a nyaka köré kulcsolta a karját, miközben kimenekültek az égiháború-szerű vakuvillogásból és izgatott kiabálásból. Ana csak azt érezte, hogy végre kijutottak a bíróság épületéből. Meg persze Bastien illatát, mely friss volt, tiszta és izgatóan férfias. Az, hogy meleg testéhez simulhatott, felidézte Anában a cannes-i ölekezésük emlékét.

Bastien a szenzációhajhász riporterekre ügyet sem vetve törtetett az út szélén álló fekete limuzin felé. Egy jól megtermett biztonsági őr nyitotta ki előttük a hátsó ülés ajtaját, és egy pillanattal később már mindketten a bőrbevonatú ülésen ültek, és kellemes csend vette őket körül.

Egyikük sem szólt. Csak a motor halk duruzsolása törte meg a csendet, amikor a sofőr indított.

Ana képtelen volt levenni a szemét a férfiről, aki még mindig az ölében tartotta. Ahogy a kocsi legördült a járdaszegélyről, az ajka egy pillanatra Bastien nyakához ért. Egyszerre elöntötte a forró

vágyakozás, és ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy megismételje a mozdulatot, és immáron szándékosan a meleg bőrre tapassa a száját.

A férfi vett egy mély lélegzetet, és a következő pillanatban nem túl finoman letette Anát a szemközti ülésre. Aztán bekötötte a lány biztonsági övét, még mielőtt a saját biztonságáról gondoskodott.

Ana levegő után kapkodott. Legszívesebben az ajkára szorította volna a kezét, hogy megőrizze az érzést, melyet a majdnem-csók hagyott maga után. Csak Bastien éles pillantása tartotta vissza ettől.

Mi az ördög ütött belé? Hiszen ő nem ilyen gyöngé és befolyásolható! Hanem erős, határozott egyéniség. Olyan anya mellett, amilyen neki volt, kénytelen az ember keményen és büszkén viselkedni.

Csak nem fog alázatosan csúszni-mászni Bastien Heidecker előtt?

– Köszönöm, hogy kimentettél a fotósok gyűrűjéből, de jobban szerettem volna a magam módján megoldani ezt a helyzetet – szólalt meg méltóságteljesen.

A férfi rezzenéstelen arccal nézett rá.

– Meséld el, mi történt tegnap este!

– Miért? Hiszen úgyis mindent tudsz. Láttad a videót is, nem? Az egyik ügyvéded teljesen kikészült, amikor felkerült a netre, és szélesebben terjedni kezdett a közösségi médiában.

– Ez minden mondandód?

– Úgysem hiszel nekem, akkor meg mit strapáljam magam?

– Fogalmazzunk úgy, hogy kapsz egy második esélyt – vont vállat a férfi. – Rajta, csupa fül vagyok!

– Már úgyis elkönnyvelted magadban, hogy drogos vagyok. Kész az ítélet, ugyebár, de azért hallgassuk meg a szegény, kábítószerektől ködös agyú bűnöst is?

– Nahát! Emlékszel rá, hogy ezt mondtam neked? – gúnyolódott Bastien.

– Látod, máris pálcát törtél fölöttem! – kacagott fel szárazon a lány. – Vajon miért kellene magyarázkodnom?

Bastien leereszkedően elmosolyodott.

– Mert szeretném a te szádból is hallani a történeteket.

Ana dühös volt. És csalódott is, mert a férfi nyilvánvalóan nem hitt neki. Eljátszott a gondolattal, hogy nem szól egy szót sem, de az adott körülmények között ez nem biztos, hogy jó ötlet lett volna. A szerződése a *Heidecker Diamonds*zal csak pár hét múlva jár le, addig úgysem utazhat el az édesapjához Kolumbiába. És ennek a szerződésnek fontos eleme volt az ő makulátlan jó híre. Az, hogy bűncselekménnyel vádolták meg, komoly érvágást jelentett a cég számára.

Hogy mennyire komolyat, azt az is mutatta, hogy Bastien megjelent a londoni bírósági tárgyaláson.

– Asztmarohamom volt – vallotta be az igazságot.

A férfi szeme résnyire szűkült.

– A személyi aktádban nem olvastam, hogy asztmában szenvednél.

– Úgy érted, akkor nem olvastál ilyet, amikor értesültél róla, hogy a menedzsmented velem szerződött, erre átnézted a papírjaimat, mert azonnal meg akartad találni a módját, hogyan szabadulhatnál meg tőlem?

Bastien már Cannes-ba is azért utazott el, hogy kirúgja Anát. Azért küldött el mindenkit a jacht fedélzetéről, azért akart kettesben maradni vele. De most csöppnyi büntudat sem látszott rajta.

– Igen. Pontosan.

A férfi közönye fájta a lánynak, de nem mutatta.

– Az aktámban nem kell feltüntetnem olyan betegségeket, melyek a munkavégzést nem akadályozzák. Márpedig az asztma általában nem életveszélyes.

Lauren Styles, aki egy jó nevű londoni modellügynökség főnökasszonya és évek óta Ana ügynöke volt, tudott az asztmájáról, de azt tanácsolta neki, hogy ne verje nagy dobra a dolgot. Egyfajta anyapótlék volt ő Ana számára a vér szerinti anyja helyett, akire igazából soha nem számíthatott.

Lauren mindig mellette állt, mindenben támogatta. Már csak ezért sem hagyhatja cserben a lány a *Heidecker Diamonds*-kampányt, és nem veszhet össze a cégcsoport tulajdonosával sem.

– Tovább! Hogy kerültél a bárba?

– A lakótársnóm, Simone hívott meg a születésnap partijára. Rendszerint kerülöm az éjszakai szórakozóhelyeket, mert nehezen viselem az ottani levegőt. Tavaly egyszer pórul jártam, csúnya köhögőrohamot kaptam egy hasonló helyen. És tegnap este is voltak gondjaim.

– Miért nem mentél haza, amikor érezted, hogy baj lesz?

– Simone miatt. Olyan kedvesen marasztalt, nem akartam megsérteni.

– Győzködött egy asztmás beteget, hogy maradjon egy olyan helyen, ahol jó eséllyel rohama lesz?

– Nem tud az asztmámról. Nem régóta lakunk együtt. Mindenesetre kimentem a mosdóba, hogy egy kis hideg vizet fröcsköljek az arcomba. Később aztán használtam az asztmaspray-t, majd hoztam magamnak a bárból egy pohár vizet. Amikor visszaértem a helyemre, letartóztattak. A rendőrök egy biztonsági kamera felvételét mutatták meg nekem, amelyen látszott, hogy használom az asztmagyógyszeremet, aztán megbilincseltek.

Bastien kételkedve nézte.

– Fogalmam sem volt róla, mit akarnak tőlem – folytatta dühösen Ana. – Átkutatták a táskámat, megtalálták az inhalátoromat, és most retteghetek, hogy börtönbe kerülök kábítószerrel való visszaélés miatt. Merthogy az inhalátort valaki megtöltötte heroinnal.

Hosszú másodpercekig feszült csend uralkodott. Ahogy a londoni belvárosban haladtak, az utcán magasodó toronyházak üvegén időnként megcsillant a napsugár. A kocsiban meleg volt, Ana mégis fázott. A kinti nyirkos hideg bevette magát a testébe. Reszketve húzta össze magán a zakót, és élvezettel szívtá be Bastien illatát, mely a szövetből áradt.

– Mi az? – kérdezte ingerülten, amikor észrevette, hogy a férfi még mindig vizsla pillantással méregeti. – Mit bámulsz? Hiszen már mindent elmeséltem.

– Nem egészen. Azt például még nem mondtad, hogy nem szedsz drogokat.

– Hogy mi? – csattant fel a lány. – Hogy merészelsz...?

– Merek én még mást is. – Bastien annyira előre hajolt, hogy Ana láthatta a hideg villámlást a szemében. – A cégem léte és jövője függ attól, mennyire vagyok merész. Neked köszönhetően ugyanis a tönk szélére kerültünk.

Ana kihúzta magát. Neki aztán nem volt semmi titkolnivalója.

– Nem élek kábítószerrel. Sem most, sem régebben nem szedtem semmiféle tiltott anyagot. Remélem, elégedett vagy.

– Szem elől tévesztetted valamikor az este folyamán a táskádat?

– Magammal vittem a bárba, de azt azért nem mondhatnám, hogy mindvégig szemmel tartottam. De ezt már a rendőröknek is elmondtam.

– A rendőrökkel ellentétben azonban én személy szerint is érdekelt vagyok abban, hogy mielőbb tisztázd magad.

Halk, ám metsző hangja kifejezetten bántotta Ana fülét.

Természetesen tisztában volt vele, hogy a férfi az üzleti érdekeltségeiről beszél, valamiért mégis folyton a jachton történetekre gondolt. Arra, milyen közel kerültek egymáshoz azokban a percekben.

– Tudom. És hidd el, én is nagyon szeretném tisztázni az ügyet. Hiszen a jó hírem forog kockán.

Ana lopva Bastienre pillantott.

– Elég rosszul áll a szénám, elismerem. Gondolom, most aztán tényleg ki fogsz rúgni.

– Csábító ötlet, de ennyire sajnos nem egyszerű a dolog. Japánban és az Egyesült Államokban épp most kezdték sugározni a veled készült első reklámfilmeket, és már kifizettük az egész sorozat adásbakerülési díját. Őrülnék nagy veszteség lenne, ha most visszahívnánk a filmeket, és újakat forgatnánk valaki mással.

Megszólalt az autóban lévő telefon, és Bastien felvette a kagylót. Miközben beszélt, egyre csak Anát nézte, aki percről percre idegesebb lett emiatt. Aztán mikor befejezte a beszélgetést, a férfi közönyösen az ablak felé fordult.

A sötétített ablaküvegen áthatoló szűrt napsugár aranyos fényt adott szőkésbarna hajának. Markáns arcéle, erőteljes álla határozottságról és eltökéltségről árulkodott, az ajka azonban meglepően érzéki volt.

Ana nem bánta, hogy kibámul az ablakon, sőt. Azzal is kiegyezett volna, ha a férfi egész úton nem néz rá. Így legalább zavartalanul figyelhette hosszú, sűrű pilláit, szexi száját. És közben arról álmodozott, mi lenne, ha megint megcsókolná...

A szíve nagyot ugrott, amikor Bastien hirtelen ránézett.

– A cég ügyvezető igazgatója hívott. A *Heidecker Diamonds* részvényeinek árfolyama tovább zuhan, és fél óra múlva bezár a tőzsde.

Ana torka elszorult.

– Ez mit jelent?

– Azt, hogy elkezdhetsz imádkozni. Mert ha a trend nem fordul meg zárásig, akkor az óvadékkal együtt, amit letettem érted, pont ötmillió fonttal tartozol nekem.

2. FEJEZET

Ana valósággal megdermedt a rémülettől.

– Egy szavadat sem hiszem – nyögte ki végül nagy nehezen.

Bastien az ajkába harapott. A szeme olyan hideg volt, akár Svájc hóborította hegycsúcsai. Megnyomott egy gombot, mire az ülések közti konzolból kiemelkedett egy monitor, melyet a férfi úgy fordított, hogy Ana is láthassa.

A lány növekvő rémülettel figyelte a képernyő szélén futó betűket és számokat, melyek az égvilágon semmit nem mondtak neki. De ahhoz már épp elég tőzsdei hírt látott a tévében, hogy a grafikont értelmezni tudja. A meredeken lefelé futó piros vonal önmagáért beszélt.

– Kapcsold ki! – suttopta a kezét tördelve. – Kérlek, kapcsold ki. Nem akarom látni...

A monitor eltűnt a konzolban.

Ana megnedvesítette az ajkát a nyelve hegyével.

– Van valami, amit... Szóval amit tehetnék érted?

– De még mennyire! Ne kábítószeressz. Vagy ha mégis tiltott szerekhez nyúlsz, legalább ne bukj le.

Ana felkapta a vizet.

– Elmondhatod annyiszor, ahányszor csak akarod, de az igazság akkor is az, hogy soha életemben nem nyúltam drogokhoz! – csattant fel.

– Vagyis valaki más akar gyanúba keverni téged? Milyen kényelmes kifogás!

– Kényelmes? Az egész éjszakát egy hideg börtöncellában töltöttem, szerinted az kényelmes? Ráadásul egy olyan vétségért, amit el sem követtem. A helyzetem sok mindennek nevezhető, de kényelmesnek aztán végképp nem.

– Akkor kapd össze magad, és tegyél valamit! Három hét múlva lesz a tárgyalásod.

– Három hét múlva? – ismételte elszörnyedve a lány.

Bastien komolyan mérte végig, a karját összefonta a melle előtt.

– Azt állítod, hogy nem szedsz kábítószer, még sincs róla fogalmad, mit mondott a bírónő jó félórával ezelőtt?

– Képtelen voltam odafigyelni. Teljesen kiborultam, és nagyon féltem... Ráadásul még te is felbukkantál a tárgyalóteremben...

– Úgy érted, eltereltem a figyelmedet?

– Bizony. És már nem először.

Bastien dühödtt pillantást vetett a lányra. A Cannes-ban történekről nem akart beszélni.

– Ide hallgass! – Ana erőt vett magán, és a férfi szemébe nézett. – Az elmúlt tizenkét óra valóságos rémálom volt számomra, pedig nem tettem semmi rosszat. Valaki belecsempészte azt a heroinos flakont a táskámba. Nem tudom, ki és miért, de az biztos, hogy ártatlan vagyok.

A hangja ezúttal nem reszketett, nem csuklott el, és a lélekjelenlétét is sikerült megőriznie.

– Akár ártatlan vagy, akár nem, a cégem pénzt veszít miattad – szögezte le a férfi, majd az órájára nézett. – Még huszonöt perc, aztán eljön az igazság pillanata. Valakinek felelnie kell a károkért.

– És mit tehetek én ez alatt a rövidke idő alatt? – Ana kétségbeesetten kipillantott az ablakon, és ledöbbsent. – Hiszen ez az út nem a lakásomhoz vezet! És nem is az ügynökömhöz... Hová viszel!?

Bastien a legnagyobb lelki nyugalommal söpört le egy nem létező szösz a nadrágjáról.

– A szabadon bocsátásod egyik feltétele az óvadék megfizetése volt, a másik pedig az, hogy személyesen kezeskedjem érted. Ami azt jelenti, hogy ahová megyek, oda jössz te is. Holnap lesz Genfben a *Heidecker Bank* igazgatótanácsának ülése, úgyhogy mindketten odautazunk.

Ana hitetlenkedve nézett a férfira.

– Ezt te sem gondolhatod komolyan! Szólj a sofőrödnek, hogy azonnal álljon meg! – Rángatni